

Jakmile se zbavila většiny zacuchaných míst, luskla prsty volné ruky. „Prášek.“

Natáhla jsem se pro opálový kelímek na toaletním stolku, sundala víčko a zalkla se pronikavým pachem barvy. Během pár minut vyprchá, ale bohové, ten první nádech mě páčil až v krku.

Vtírala mi prášek do vlasů, dokud nezakryl jejich přirozenou barvu. Rezaivé, rudé, měděné a karamelové pramínky úplně zmizely. Ani jediná kudrna neunikla, a když jsem se znovu podívala do zrcadla, zíral na mě povědomý odstín hnědé.

Nevadil mi, ne doopravdy. Margot tvrdila, že mi jde k pleti a zvýrazňuje pihy na nose a zlaté oči.

Jenže podle mě jí ta trzavá prostě příliš připomínala moji matku.

Já jsem jí připomínala matku.

„V životě jsem nepotkala nikoho, kdo by měl takový sklon k vyhledávání potíží.“ Margot odhodila hřeben a začala mi splétat vlasy do copu. „Mohli tě sežrat žraloci.“

„Tak blízko pobřeží žádní nejsou.“

„Opravdu? A předpokládám, že tu nejsou ani morhoři. Zapomněla jsi, proč jsou tu Turané?“

„Ne,“ zamumlala jsem.

Turané připluli, aby zabili monstra, která v uplynulém roce působila chaos na otcových obchodních trasách. Nejdřív se jednalo o sporadické útoky, jenže ty se pomalu stupňovaly, a od léta se ke svému cíli dostala jen jedna loď ze tří. Morhoři nenechávali nikoho naživu.

Ještě loni obývali pouze nejhlubší vody Marixmorského oceánu, daleko od míst, kde pluly quentiské lodě. Proč změnili prostředí? Přesunuly se nestvůry do pobřežních vod kvůli potravě? Objevil se nový predátor, který je hnál k břehům Rosla?

Stvořili bohové netvory ještě děsivější než kruxové?

Nejenže jsme přicházeli o zboží, ale naši nejlepší námořníci se topili a stávali se potravou morhořů. Bylo stále nemožnější – a dražší – přesvědčit kohokoli, aby se vydal na cestu přes Krisenthskou úžinu.

Obchodní trasy potřebovaly zabezpečit. Sklizené obilí, které jsme prodali Laine, Genesis, Ozarthu a Turahu, muselo být doručeno dřív, než další z králů vezme chybějící zásilky jako urážku nebo porušení smlouvy. Jako výzvu k válce.

A tu si nikdo nemohl dovolit, zvlášť když se blížila migrace kruxů.

Potřebovali jsme nashromáždit zásoby. Mít připravené zbraně, jídlo a oblečení, až přijdou nestvůry. Jen bohové věděli, jakou zkázu přinesou. Naše lodě naložené pšenicí, kukuřicí a ječmenem nesměly mizet, zejména když jsme úrodu směnili za zbraně a dřevo.

Quentiští vojáci se pokusili morhořů zbavit, ale netvoři byli stejně krutí a lstiví jako každý válečník. Pohybovali se rychlostí blesku a tuhá kost, která jim vyčnívala z lebky, dokázala prorazit trup lodi. Naším mužům se podařilo několik jich zabít, ale zdaleka to nestačilo. Krvavé potápění lodí pokračovalo.

Otec proto najal Turany, aby Krisenthskou úžinu vyčistili. Jak? Neměla jsem tušení.

„Myslíte, že je dokážou ulovit?“ zeptala jsem se Margot.

„No, pokud je těch šest mrtvých zvířat visících v docích nějakým vodítkem, pak bych řekla, že ano.“

„Cože? Oni už ty morhoře zabili?“ Narovнала jsem se. „Kdy?“

„Přinesli je, když včera v noci dorazili.“

Kdybych to věděla, vynechala bych procházku na útes a zamířila rovnou do přístavu. Nikdy jsem žádného z bájných morhořů neviděla, kromě obrázků v knihách. „Jak jsou velcí? Jsou modří?“

Margot se ušklíbla. „Jsi víc nadšená ze šesti mrtvých monster než ze svatby s Bannerem.“

Nepletla se. Zmeškala jsem víc plánovacích schůzek, než kolika jsem se zúčastnila.

Otočila jsem se. „Jak myslíte, že je zabili?“

„Odeslo,“ okřikla mě a obrátila mi hlavu k zrcadlu. „Drž. A nehýbej se.“

Koho zajímaly moje vlasy? Já se dneska neměla předvádět jako panenka. Nikdo se o mě nezajímal. Přesto jsem mlčela a nechala Margot, ať mi dál splétá vlasy.

Před matčinou smrtí byla její komornou, a protože jsem zdědila její podobu, Margot věděla, jak moje kudrny zkrotit.

„Předtím jsem Bannera viděla.“ Počkala jsem, až Margot zvedne modré oči a setká se v zrcadle s mým zlatým pohledem. „Prozradil mi, že s Turany dorazil Guardian.“

„Ano.“ Svraštila obočí.

Guardian. Strážce.